

Prelato laiškas (2017 m. balandžio 5 d.)

Besiartinant Didžiajai savaitei Prelatas primena būtinybę, kad Jėzus Kristus taptų krikščionio gyvenimo centru.

2017-04-06

Mylimiausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Artinasi Didžioji savaitė. Stenkimės dar intensyviau išgyventi artimiausias dienas, kad kartu su šv. Pauliumi galėtume ištarti: „**mihi vivere Christus est!**“, „Man

gyvenimas – tai Kristus“ (plg. Fil 1,21). Mums Viešpats nėra vien tik pavyzdys. Prisiminiau vieną Popiežiaus komentarą: „Mano dėmesį visada labai patraukdavo popiežiaus Benedikto žodžiai, kad tikėjimas nėra teorija, filosofija, idėja: tikėjimas yra susitikimas. Susitikimas su Jėzumi“[1].

Gyvenimas mums yra Kristus. Ir, jeigu kartais dėl silpnumo, nuovargio ar kitų gyvenimo aplinkybių užmirštume šią tikrovę, Jis visada mūsų lauks, ir ***netgi pats prisiartins prie tų, kurie jo neieško***[2].

Skaitydami Evangeliją, skaitydami su meile, augsime draugystėje su Jėzumi, „nuo kurios viskas priklauso“[3]: ***ieškoti Jo, surasti Jį, bendrauti su Juo, mylėti Jį***[4].

Apmąstant Viešpaties gyvenimą, Dievas mus nuolat stebins naujais įkvėpimais. Nors kartais atrodytų, kad Evangelijos skaitymai nepalieka pėdsako mumyse, vėliau į lūpas ar

mintis sugrįš Jėzaus žodžiai, Jo atsakymai ir gestai, kurie nušviečia įprastas, ir ne tik įprastas, mūsų gyvenimo situacijas. Dovana, kurios visiems meldžiu Viešpatį, yra kad alsuotume Evangeliją, Dievo Žodžiu. Mums padės tokia daugybė puikių Šventojo Rašto komentarų, šv. Josemaria raštai, taip pat daug kitų tekstų: raštai apie Kristaus gyvenimą, Tėvų raštai...

Visai neseniai įvykęs Kongresas priminė Jėzaus Kristaus asmenybės centriškumą: mums labai svarbu, kad ši katechezė, Dievo Darbas, suktųsi aplink jo Asmenį[5]. Jeigu troškite giliai panirti į Evangeliją vedami pokalbius, pamokas, meditacijas arba kalbėdami apie krikščionišką gyvenimą su draugais, gebėsite skaidriau perteikti didžiąją Dievo meilės kiekvienam iš mūsų žinią. Šv. Ambraziejus sakydavo: „Pasisemk Kristaus vandens (...) Prisipildyk šio vandens, kad tavo

žemė gerai įsidrėkintų (...) ir kai prisipildysi pats, palaistysi ir kitus“[6]. Prašau Šventosios Marijos, kad mus išmokytų dėmėtis ir svarstyti savo širdyje, kaip Ji, viską, kas yra Jėzaus (plg. Lk 2,19), kad eitume ir vienas kitam padėtume eiti kontempliacijos keliais toje aplinkoje, kurioje Dievas kiekvieną pašaukia.

Nors dar visai neseniai parašiau laišką pasidalindamas su Jumis Generalinio kongreso išvadomis, praėjusį mėnesį turbūt pasigedote Tėvo laiško. Ramiai tai apsvarsčius ir pasikonsultavus su Centrine asesoriја bei Generaline taryba, nusprendžiau, kad tikslinga rašyti Jums trumpesnius laiškus, kurie Jus pasieks per Dievo Darbo interneto svetainę: dabar, kai internetas tapo dar viena priemone būti susivienijusiais.

Per Velykų savaitę įgyvendinsiu trumpą pastoracinę kelionę į Airiją.

Lydėkite mane savo malda.
Nepaliaukite melstis už trisdešimt
vieną Prelatūros tikintįjį, kurie
priims kunigystės šventimus šio
mėnesio 29 dieną. Pagaliau, noriu
padėkoti Jums už Jūsų artumą, kurią
parodote savo laiškais ir malda. Taip
pat ir manoji visada Jus lydi.

Linkėdamas Jums laimingų
Prisikėlimo Velykų, su meile jus
laimina

jūsų Tėvas

Roma, 2017 m. balandžio 5 d.

[1] Popiežius Pranciškus, pamokslas,
2016 m. lapkričio 28 d.

[2] Šv. Josemaria, pamokslas
„Kunigas amžinybei“ (1973 m.
balandžio 13 d.), pamokslų rinkinys

„Amar a la Iglesia“ (*liet.* „Mylėti Bažnyčią“), Palabra 1986, 69.

[3] Benediktas XVI, „Jėzus iš Nazareto“ (I), 8.

[4] Šv. Josemaria, Dievo bičiuliai, n. 300.

[5] Laiškas, 2017 m. vasario 14 d., n. 8.

[6] Šv. Ambraziejus, Laiškas 2, 4 (PL 16, 880).